

Et risikabelt foretagende

At tale om børn i børnelitteraturforskningen

Hvis vi har lært noget af de seneste 30 års forskning i børnelitteratur, så er det, at det kan være endog særdeles risikabelt at tale om rigtige børn. I dag vil jeg imidlertid hævde, at det er en risiko, vi slet ikke kan komme udenom: Forskere i børnelitteratur – selv de af os, der betragter det som ‘umuligt’ at sige eller vide noget som helst om dette emne – taler altid om børn, uanset om vi vedkender os det eller ej.¹ Ved at insistere på at kunne undgå enhver reference til børn ender vi blot, vil jeg mene, med at falde tilbage i de gamle, miskrediterede måder at tale om børn på. I det følgende vil jeg beskrive disse problematiske diskurser som ‘modeller’ – et par af dem vil jeg kort fremhæve og definere, fordi jeg tror, at vi lettere kan undgå at komme galt af sted, når vi taler om børn, hvis vi får artikuleret to af de mest udbredte fejltrin.

Samtidig vil jeg dog også mene, at vi er nødt til at løbe den risiko, der er forbundet med nye teorier om, hvad det vil sige at være barn, og i det øjemed vil jeg opridsse konturerne af en ‘slægtskabsmodel’, der kan fungere som et alternativ til de to andre modeller, jeg vil omtale som henholdsvis ‘mangelmodellen’ og ‘forskelsmodellen’. Jeg ved godt, at mange af os ville foretrække at forkaste selve kategorien ‘barn’ og ikke teoretisere over den. Men hvis man har den opfattelse, at nogle måder at tale om børn på er mere dehumaniserende end andre, og at det i virkeligheden er umuligt at gøre sig helt fri af en sådan diskurs, så begynder det at fremstå mindre risikabelt at give sig i kast med denne teoridannelse end at lade være. Uanset hvor reduktive, fejlbehæftede eller potentielt ødelæggende vores nye teorier om barndommen måtte være, kan de i det mindste gøre det lettere for os at undgå at forfalde til endnu mere fornedrende alternativer.

Men for nu at begynde med det centrale: Hvorfor er det så risikabelt at tale om rigtige børn? Hvorfor har det været så magtpåliggende for forskere som Jacqueline Rose og Karín Lesnik-Oberstein at undgå at sige noget som helst om børn, at de ligefrem tilskynder os til at definere børnelitteratur som ‘en voksenpraksis’ (Nodelman, 4) og skyr enhver reference til rigtige børn?² Denne tilbøjelighed udspringer

af disse forskeres beundringsværdige vilje til at anerkende den ulige magtbalance, der komplicerer forholdet mellem voksne og børn. Helt grundlæggende ønsker de at understrege den kendsgerning, at voksne har langt mere indflydelse på produktionen og distributionen af børnelitteratur end børn og unge selv. Men de er også styret af en dybere bekymring, nemlig at en voksendiskurs, der hævder blot at beskrive, hvordan børn er, i virkeligheden kan have en foreskrivende effekt. Sagt på en anden måde kan den fungere som en selvopfyldende profeti.

Tænk for eksempel, hvis Richard Flynn, Joseph T. Thomas jr. og andre eksperter i børnelitrik begynder at fortælle alle, der gider høre på dem – forældre, lærere, undervisningsplanlæggere – at børn under 12 umuligt vil kunne forstå eller påskønne litrik. Det er ikke svært at forestille sig, hvordan denne beskrivelse kunne medvirke til at frembringe den tilstand, den egentlig blot hævder at beskrive, idet den ville kunne få voksne til at forbeholde litrikoplevelse og litrikundervisning til børn over den alder. Hvorfor skulle man præsentere børn for litrik, hvis de ikke kan forventes at være i stand til at forstå det? Hvis man behandler børn så nedladende, er det, fordi man holder sig til en mangelbaseret opfattelse af barndommen, hvor børn og unge betragtes som mennesker, der mangler de voksnes evner, færdigheder og formåen. Socialvidenskabelig forskning i den såkaldte ‘lærerforventningseffekt’ vidner om, at det er særdeles problematisk at betragte børn på den måde, idet begrænsede voksenforventninger kan påvirke elevens præstationer negativt.³ At betragte børn som mangelfulde – som ude af stand til fatte bestemte begreber eller færdigheder – kan med andre ord medvirke til at frembringe netop den uformåen, man blot hævder at beskrive.

Det er derfor med rette, at Rose, Lesnik-Oberstein og andre er bekymrede for, om den voksne diskurs om børn kan fungere som en selvopfyldende profeti. Men de tager fejl, når de tror, at vi kan omgå dette problem ved at nægte at sige eller mene at vide noget om rigtige børn. Det kan måske virke som et ydmygt standpunkt, men det er i virkeligheden indbildsk at tro, at man kan rense sit arbejde fuldstændig for egne antagelser, følelser og forestillinger omkring børn. Rose og hendes ligesindede er selv et perfekt eksempel på dette: De er stærkt forhippede på at undgå at sige noget som helst om rigtige børn og unge, men de falder uafvidende selv tilbage i en diskurs, som de ellers forkaster i andre sammenhænge – nemlig den forskelsbaserede barndomsopfattelse. De barndomsteorier, der henholder sig til denne model, understreger børns radikale alteritet eller andethed og fremstiller dem som en særskilt art, der er væsensforskellig fra voksne. Rose har mere ihærdigt end nogen anden gjort opmærksom på, hvorfor det er problematisk at tænke børn og unge sådan, men se blot, hvordan Laurie Langbauer opsummerer hendes hovedargument: “Rose hævdede, at det var ‘umuligt’ at vide noget om børn i sig selv, at det altid ville være en ‘projektion’, og at voksne skulle anerkende barnet som en anden, man ikke vidste og ikke kunne vide noget om” (2). Eller tænk på Perry Nodelmans påstand om børnelitrik som en ‘voksenpraksis’ (4). Dette udsagn er baseret på den antagelse, at børn og voksne er væsensforskellige fra hinanden: Voksne, men ikke børn, indgår i produktionen af børnelitrik. Tilsvarende hævder Lesnik-Oberstein, at voksne formår at definere og diskutere barndommens karakter, hvorimod “børn, kulturelt og historisk, ikke har en sådan stemme” (*Children’s Literature*, 26).

Som David Rudd og jeg har påpeget, giver sådanne redegørelser – som ofte hævder ikke at sige noget om børn – faktisk snarere indtryk af, at voksne i modsætning til børn har magt, stemme og agency (Rudd, 30-31; Gubar 2009, 31-33, 199). En sådan diskurs er dybt problematisk netop på grund af de selvopfyldende profetier, som disse forskere selv har opstillet. Hvis man tager den pointe alvorligt (og det gør jeg), må man sige, at alene det at beskrive børn og unge som værende uden stemme i sig selv vil kunne medvirke til at fratage dem en stemme. Det er faktisk netop det, der er sket inden for børnelitteraturforskningen gennem de seneste 30 år. Fordi vi har tilsluttet os et forskningsparadigme, der antager, at børn ikke indgår i produktionen af børns kultur, er vi kommet til at overse, hvad børn og unge har sagt, skrevet og gjort på det børnekulturelle område.⁴ For børn er og har altid været inddraget i børnelitteraturen på en række forskellige måder – børnelitteratur er ikke blot en voksenpraksis. Forskere som Robin Bernstein og Sara L. Schwebel er i dag begyndt at henlede vores opmærksomhed på, hvordan børns tekster modtages af andre børn og unge, de kreative lege og samtaler, de giver anledning til, hvordan de cirkulerer og omformes i hjem, på biblioteker, i skoler og på nettet.⁵ En af de nøgletanker, jeg vil fremføre i mit nye bogprojekt, er, at børn ikke kun fungerer som modtagere af voksenproducerede tekster, men også indimellem som medskabere og udøvere af børne-orienterede tekster. Vi har blot valgt at ignorere denne sidstnævnte form for kulturgenstand, fordi vores teoretiske fortælling om børnelitteratur ikke rummer mulighed for, at børn og unge kan fungere som kunstneriske aktører og aktive deltagere i kulturproduktionen.

Lad mig give to hurtige eksempler, som beviser denne pointe. Tænk for det første på børneteater. Har du nogensinde undret dig over, hvorfor børneteater – til trods for, at den mest berømte forskningstekst på vores område fokuserer på et børneskuespil – stadig er et af de mest underbelyste underområder inden for forskningen i børnelitteratur? Denne situation kan forklares med følgende tommelfingerregel: Siden vi tog Roses paradigme til os, har det været sådan, at jo mere rigtige børn og unge er involveret i produktionen af en kulturgenstand, jo mindre ønsker vi at tale om denne. I England og USA er børn og unge dybt involveret i børneteater, og det har de i øvrigt altid været, ikke kun som påtænkt og konkret publikum, men som private og professionelle optrædende. Som jeg har påpeget i andre sammenhænge, har deres aktive inddragelse i en stærk privat teatertradition med rødder i det 19. århundrede faktisk været en medvirkende faktor i opkomsten af professionelt børneteater som en selvstændig dramatisk underkategori og tillige haft stor indflydelse på form og indhold af den første generation af eksplicit børneorienterede skuespil (Gubar 2011, 477-83). Sagt på en anden måde: Børns leg derhjemme – de hjemmelavede skuespil, de selv skrev, spillede og instruerede – var en del af grunden til, at der overhovedet opstod professionelt børneteater, og selve opførelserne bar spor af denne tradition for aktiv inddragelse. På den baggrund er det klart, at Roses værk om *Peter Pan* ikke foranledigede andre forskere til at fokusere på børneteater: Sådanne tekster udgør en alvorlig trussel mod et forskningsparadigme, der opererer med barnet som passiv modtager af voksenproducerede kulturgenstande.

En anden type tekst, der er blevet overset af samme årsag, er de billedbøger, som voksne skaber i samarbejde med børn. Som eksempler kunne man nævne de

to fremragende amerikanske børnebogsforfattere Ruth Krauss og Jill Krementz, der begge har inddraget børn i den kreative proces. Begge kvinder fulgte Margaret Meads antropologikurser på Columbia University og har anført den erfaring som et væsentligt led i udviklingen af deres metode, der involverer observation, interview og feltnoter om børn, hvis stemmer efterfølgende kanaliseres ind i bøgerne. Krauss foretog for eksempel adskillige besøg i to forskellige børnehaver, hvor hun fik børnene til at fortælle hende historier, som hun skrev ned ord for ord og derpå brugte som grundlag for *Somebody Else's Nut Tree and Other Tales From Children* (1958). I samme periode indsamlede hun også børnetegninger, der kom til at udgøre kernen i en anden billedbog (Nel, 171). Under udarbejdelsen af sine nonfiction-bøger centreret om dagligdagen for børn, der udsættes for allehånde usædvanlige erfaringer, omdannede Krementz tilsvarende feltnoter og interviews til fortællinger, der til dels er baseret på børnenes beskrivelser af sig selv og illustreret med store fotografier, hun har taget af dem. Fordi hun betragtede denne proces som "et samarbejde mellem mig og den person, jeg arbejder sammen med," viste Krementz altid teksten til børnene og lod dem "rette i den eller indsætte deres egne ord," indtil "vi når frem til noget, vi synes er godt" (79-80). Krauss og Krementz, der ellers har været (og stadig er) populære og indflydelsesrige forfattere, har altid været næsten fuldstændig oversat af børnelitteraturforskere, hvilket også gælder andre kreative personer, der har samarbejdet med børn om billedbøger og forskellige andre former for kulturgenstande.⁶

Jeg vil hævde, at disse tekster – som børn og unge selv har været med til at skabe – er værd at studere, ikke kun fordi de har været oversat af forskningen (hvilket de vitterligt har), eller fordi vi må udvikle en mere fleksibel og rummelig opfattelse af børnelitteratur (hvilket vi vitterligt må), men også fordi deres indhold ofte kan hjælpe os til at udvikle mere nuancerede teorier om, hvad det vil sige at være barn, at have en stemme og at være i besiddelse af agency.⁷ Disse tekster har inspireret mig til at udvikle, hvad jeg kalder den slægtskabsbaserede barndomsopfattelse. Denne model er baseret på en forestilling om, at børn og voksne er beslægtede med hinanden, således forstået at de hverken er nøjagtig ens eller radikalt forskellige. Slægtsskabsbegrebet vidner om relation, forbindelse og lighed uden at indebære homogenitet, ensartethed og jævnbyrdighed.

Hvad angår lighed, fremhæver teorier baseret på slægtskabsmodellen, at børn i lighed med voksne er mennesker. Det er umenneskeliggørende og potentielt skadeligt at sige, at et menneske ikke har stemme eller agency. Ifølge denne model burde vi ikke betragte selv det mindste spædbarn som værende helt uden stemme eller blot for enhver handlekraft. Små spædbørn kommunikerer – de gør ting. Men deres kommunikationsevner og handlekraft svarer ikke just til deres forældres eller (for eksempel) deres 10-årige brødre. Mennesker har ikke en medfødt evne til at tage vare på sig selv; til at tale velartikuleret på egne vegne. Som model for, hvad det vil sige at være barn, anerkender slægtskabsmodellen selvfølgelig forestillingen om, at kategorien 'barn' er nødvendig som følge af denne oprindelige afhængighedstilstand. Samtidig antager den imidlertid, at det er grads- og ikke væsensforskelle, der adskiller børn og voksne, således forstået, at vi bør undgå den forskelsbaserede diskurs, der fremstiller børn som en særskilt art, og i stedet understrege, at opvækst

udspiller sig over et uklart og uforudsigeligt spektrum. Der er ikke noget enkelt øjeblik, hvor man pludselig skifter fra at være barn til at være voksen. Vores yngre og ældre selv er mangfoldige og indbyrdes forbundne, de er hinanden lig snarere end helt igennem distinkte. Hvor kategorierne ‘barn’ og ‘voksen’ altså fikst og færdigt inddeler menneskefællesskabet i to særskilte grupper af mennesker, da forsøger slægtsskabsmodellen at modvirke denne tendens ved at accentuere den gradvise, uberegnelige og omskiftelige karakter af udviklingsprocessen. Hvor mangelmodellen fremstiller børn som universelle novicer, der må overvinde en hel stribe manglende evner, da hævder slægtsskabsmodellen, at udviklingen ikke altid er lineær i den forstand, at børn undertiden har evner, som voksne mangler, for eksempel at have relativt let ved at lære nye sprog.

Slægtsskabsmodellen indskræper, at vi ikke må undervurdere unge menneskers evner, men også at vi ikke må overvurdere de voksnes evner og formåen. Den er især skeptisk over for voksenkrav på autonomi og originalitet. Ud fra denne model må man sige, at ingen af os fungerer som en fuldstændig uafhængig aktør, som taler med aldeles unik stemme. Vi minder snarere om hinanden, idet vi fra det øjeblik, vi fødes (eller endda før det), er omsluttet af adskillige forskellige diskurser, som vi ikke selv har skabt, men som påvirker, hvem vi er, hvordan vi tænker, hvad vi gør og siger – og den kompromitterende tilstand vokser vi aldrig fra. Vi kanalisere altid andres stemmer, som en bugtaler, der fraviger og improviserer over de mange forskellige og til tider modstridende diskurser, der styrer vores liv og former vores identiteter. Arbejdet med at holde styr på alle disse konkurrerende stemmer og indflydelser – med at sammensmede et selv og forsøge at udtrykke sig sådan, at andre kan forstå det – ændrer sig, efterhånden som man bliver ældre, men det hører aldrig op.

At filosofere over, hvad det vil sige at være barn, kan virke malplaceret, overambitiøst eller ligefrem farligt. Men hvad er alternativet? Børnelitteraturforskerne ville ønske, at vi kunne afskaffe eller undgå at benytte kategorierne ‘barn’ og ‘voksen’, men denne diskurs har været der lige så længe, vi har kunnet tale, og den forekommer bestemt at ville overleve, uanset hvad vi gør for at udslutte den. Kald mig bare naiv, men jeg tror faktisk, at eksistensen af disse to kategorier gør større gavn end skade, idet de danner grundlag for en lang række beskyttelsesforanstaltninger, der ikke uden videre kan forkastes som undertrykkende. Hvis du finder denne optimisme fjollet, så lad mig vende tilbage til den kyniske og dermed sikkert lidt smartere formulering, jeg brugte i begyndelsen af disse overvejelser i håb om at lyde knap så dum. Det er et nødvendigt onde at teoretisere på nye måder over barndommen, eftersom det kan hjælpe os til at undgå at falde tilbage i endnu mere umenneskeliggørende og potentielt skadelige diskurser om børn og unge.

Det er ikke hensigten med de tre modeller, jeg har fremlagt her, at de skal konkurrere med eller fjerne behovet for nye teorier om, hvad det vil sige at være barn, såsom Bernsteins teori om, at “barndommen er en performance” (22). Det er derimod hensigten, at de skal kunne bruges til at raffinere de forskellige teorier, idet vi for eksempel kan betragte Bernsteins teori som en slags slægtsskabsmodel og se, hvor det fører os hen. Det er dog også meningen, at modellerne skal minde os om, at teorier netop kun er teorier, som formentlig vil vise sig at være begrænsede, re-

duktive eller slet og ret forkerte – sådan går det trods alt med de fleste hypoteser. Når man knytter en teori til en bestemt barndomsopfattelse, angiver man, at den er mere forankret i én af flere diskurser, og på den måde kan man opretholde en endnu dybere epistemisk ydmyghed end selv Rose. “Rigtige børn har altid vist sig at overskride det samlede omfang af vores undersøgelser,” som Karen Coats påpeger så fornemt, og derfor bør vi “betragte alt det, vi mener at vide om emnet, som foreløbig viden” (142, 148). Jeg håber, at disse modeller kan være os til hjælp, når vi kaster os ud i det nødvendigvis risikable foretagende at bedrive børnelitteraturforskning.

Oversat af Morten Visby

Noter

- 1 Jeg refererer her til den børnelitterære forskningstradition, som begyndte med Jacqueline Roses *The Case of Peter Pan: or, The Impossibility of Children's Fiction* (1984), en bog, der indstiftede et veritabelt paradigmeskift i forskningen. Blandt de nyere forskere, som ganske velformuleret har genartikuleret og videreudviklet Roses tanker, finder man Karín Lesnik-Oberstein og Sue Walsh.
- 2 Jf. Lesnik-Oberstein 2011, 4-5 og Walsh, 37.
- 3 Dette fænomen kaldes også ‘Pygmalion-effekten’, fordi Robert Rosenthal og Lenore Jacobson introducerede det i værket *Pygmalion in the Classroom* (1968). Se Good & Nichols for en gennemgang af dele af forskningen på dette område.
- 4 Blandt andre Angela Hubler, Holly Blackford og Karen Sánchez-Eppler har ganske vist fokuseret på dette emne, men jeg tror, de fleste ville være enige med mig i, at denne form for forskning fortsat er undtagelsen snarere end reglen, og at der er behov for yderligere teoridannelse omkring dens metodologiske grundlag. Personligt betragter jeg denne form for forskning som noget, der kræver, at vi udvikler et alternativ til Roses paradigme, et alternativ, der bygger videre på, men på afgørende punkter også afviger fra hendes syn på, hvad det ville sige at bedrive børnelitterær kritik. Jeg håber, at vi kan bruge slægtsskabsmodellen til at udvikle et sådant alternativ. Det er helt absurd ambitiøst. Men på den anden side, hvem har nogensinde hørt om et tilbageholdende manifest? I øvrigt er det her jo bare en fodnote. Jeg vil vædde på, at der ikke er nogen, der læser den.
- 5 Dette skifte finder man også tegn på hos Richard Flynn, M.O. Grenby, Jerry Griswold, Laurie Langbauer, Anna Redcay, Victoria Ford Smith og Catherine Tosenberger. Fascinationen af det, han kalder “børns former”, spøger også i kulissen i Kenneth Kidss seneste værk (48).
- 6 En bemærkelsesværdig undtagelse er her Nels nyligt udgivne dobbeltbiografi om Krauss og hendes mand Crockett Johnson.
- 7 Jeg kan kun tilslutte mig Lesnik-Obersteins opfordring (se 2011, 10) til, at forskerne siger mere om, hvad der ligger i udtryk som børns ‘stemme’ eller ‘agency’, og det vil jeg også selv gøre i det følgende. Men vi er uenige i og med, at jeg opfatter Roses paradigme som i sig selv hæmmende for en sådan diskurs – ikke kun på grund af dets insisteren på, at forskere i børnelitteratur kun taler om voksne, men også fordi det er svært at blive begejstret for at tale om stemme og agency, hvis forudsætningen for at gøre det er at tilslutte sig doktrinen.

Litteratur

- Bernstein, Robin (2011): *Racial Innocence: Performing American Childhood from Slavery to Civil Rights*. New York: New York UP.
- Blackford, Holly Virginia (2004): *Out of This World: Why Literature Matters to Girls*. New York: Teachers College P.
- Coats, Karen (2001): "Keepin' It Plural: Children's Studies in the Academy", *Children's Literature Association Quarterly*, 26.3, 140-50.
- Flynn, Richard (2011): "Ambivalent, Double, Divided: Reading and Rereading Perry Nodelman", *Jeunesse*, 3.1, 137-51.
- Coats, Karen (2011): "Culture", i Philip Nel & Lissa Paul (red.): *Keywords for Children's Literature*. New York: New York UP, 62-66.
- Good, Thomas L., & Sharon L. Nichols (2001): "Expectancy Effects in the Classroom: A Special Focus on Improving the Reading Performance of Minority Students in First-Grade Classrooms." *Educational Psychologist*, 36.2, 113-26.
- Grenby, M. O. (2011): *The Child Reader: 1780–1840*, Cambridge: Cambridge UP.
- Griswold, Jerry (2006): *Feeling Like a Kid: Childhood and Children's Literature*, Baltimore: Johns Hopkins UP.
- Gubar, Marah (2009): *Artful Dodgers: Reconceiving the Golden Age of Children's Literature*. New York: Oxford UP, 475-96.
- Gubar, Marah (2011): "Peter Pan as Children's Theater: The Issue of Audience", i Julia Mickenberg & Lynne Vallone (red.): *The Oxford Handbook of Children's Literature*. New York: Oxford UP, 475–96.
- Hubler, Angela (1998): "Can Anne Shirley Help 'Revive Ophelia'? Listening to Girl Readers", i Sherrie A. Innes (red.): *Delinquents and Debutantes: Twentieth-Century American Girls' Cultures*. New York: New York UP, 266-84.
- Kidd, Kenneth B. (2011): *Freud in Oz: At the Intersections of Psychoanalysis and Children's Literature*, Minneapolis: U of Minnesota P.
- Krementz, Jill (1990): "Listening to Children", i William Zinsser (red.): *Worlds of Childhood: The Art and Craft of Writing for Children*. Boston: Houghton Mifflin.
- Langbauer, Laurie (2009): "Marjory Fleming and Child Authors: The Total Depravity of Inanimate Things." *Romanticism and Victorianism on the Net* 56. <<http://www.erudit.org/revue/ravon/2009/v/n56/1001092ar.html>>.
- Lesnik-Oberstein, Karín (1994): *Children's Literature: Criticism and the Fictional Child*. New York: Oxford.
- Lesnik-Oberstein, Karín (2011): "Introduction: Voice, Agency and the Child", i Karín Lesnik-Oberstein (red.): *Children in Culture, Revisited*. New York: Palgrave Macmillan.
- Nel, Philip (2012): *Crockett Johnson and Ruth Krauss*. Jackson: UP of Mississippi.
- Nodelman, Perry (2008): *The Hidden Adult: Defining Children's Literature*, Baltimore: Johns Hopkins UP.
- Redcay, Anna (2011): "'Live to Learn and Learn to Live': The St. Nicholas League and the Vocation of Childhood", *Children's Literature* 39, 58-84.
- Rudd, David (2004): "Theorising and Theories: The Conditions of Possibility of Children's Literature", i Peter Hunt (red.): *International Companion Encyclopedia of Children's Literature*. 2. udg., London: Routledge, 29-43.
- Sánchez-Eppler, Karen (2005): *Dependent States: The Child's Part in Nineteenth-Century American Culture*, Chicago: Chicago UP.

Schwebel, Sara L. *Child-Sized History* (2011): *Fictions of the Past in U.S. Classrooms*, Nashville: Vanderbilt UP.

Smith, Victoria Ford (2010): "Toy Presses and Treasure Maps: Robert Louis Stevenson and Lloyd Osbourne as Collaborators", *Children's Literature Association Quarterly* 35.1, 26-54.

Tosenberger, Catherine (2008): "Oh my God, the Fanfiction! Dumbledore's Outing and the Online Harry Potter Fandom", *Children's Literature Association Quarterly* 33.2, 200-06.

Walsh, Sue (2010): *Kipling's Children's Literature: Language, Identity, and Constructions of Childhood*, Burlington: Ashgate.

Oversat af Morten Visby fra "Risky Business: Talking about Children in Children's Literature Criticism." *Children's Literature Association Quarterly* 38:4 (2013), 450-457. © 2013 Children's Literature Association. Oversat med tilladelse fra Johns Hopkins University Press.